

79

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 lutego 1946 r.

o należnościach funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Na podstawie art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) zarządza się, co następuje:

Dział I.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rozporządzenie niniejsze reguluje należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia w kraju i poza granicami Państwa funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego oraz oficerów, nadterminowych podoficerów i starszych szeregowych Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Korpusu Ochrony Pogranicza.

2. Osoby wyżej wymienione nazywane będą w dalszym ciągu w niniejszym rozporządzeniu funkcjonariuszami służby bezpieczeństwa publicznego.

§ 2. Funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego w razie podróży służbowej (komisji) lub delegacji do miejscowości położonej poza zwykłym ich miejscem służbowym należą się:

- 1) diety,
- 2) zwrot kosztów przejazdu.

§ 3. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego należą się:

- 1) diety dla nich i członków rodziny,
- 2) zwrot kosztów ich przejazdu i członków rodziny,
- 3) ryczałt za przeniesienie,
- 4) zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego.

§ 4. Za członków rodziny uważa się osoby wymienione w art. 3 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o tymczasowym uregulowaniu uposażeń pracowników państwowych (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 88) w brzmieniu dekretu z dnia 24 maja 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 137).

§ 5. Przez uposażenie miesięczne rozumie się wszystkie kwoty wypłacone za dany miesiąc z tytułu uposażenia służbowego bez potrąceń.

§ 6. Jeżeli cały urząd zostanie przeniesiony czasowo do innej miejscowości, stosuje się przepisy o delegacji.

§ 7. W razie przeniesienia funkcjonariusza służby bezpieczeństwa publicznego do miejsco-

wości, do której był uprzednio delegowany, służy mu, oprócz należności z tytułu przeniesienia, zwrot kosztów przejazdu do miejscowości, w której miał stały przydział służbowy i z powrotem oraz diety za czas przejazdu, o ile przejazd ten jest konieczny celem uregulowania spraw wynikających wskutek przeniesienia.

§ 8. Delegacja może trwać najwyżej pół roku. Przedłużenie delegacji ponad ten okres może nastąpić jedynie w przypadkach wyjątkowych, uzasadnionych ważnymi względami służbowymi, na mocy decyzji Ministra Bezpieczeństwa Publicznego, wydanej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Dział II.

Należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia w kraju.

Rozdział 1.

Diety.

§ 9. W razie podróży służbowej do miejscowości, położonej poza zwykłym miejscem służbowym funkcjonariusza służby bezpieczeństwa publicznego, diety należą się za cały czas trwania tej podróży.

§ 10. W razie delegacji do miejscowości, położonej poza zwykłym miejscem służbowym funkcjonariusza służby bezpieczeństwa publicznego, diety należą się za czas przejazdu i pozostawania w delegacji.

§ 11. 1. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe należą się diety dla przeniesionego i dla członków rodziny za czas przejazdu do nowego miejsca służbowego i za pierwszą dobę pobytu w tymże miejscu.

2. Diety dla członka rodziny wynoszą 75% diet, służących przeniesionemu.

§ 12. Diety należą się również za niedziele i święta, przypadające w czasie trwania podróży służbowej, delegacji lub przeniesienia.

§ 13. 1. Jeżeli w czasie podróży służbowej lub delegacji funkcjonariusz służby bezpieczeństwa publicznego zachoruje, diety należą się również przez czas choroby. Chorobę należy udowodnić świadectwem lekarskim.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli funkcjonariusz służby bezpieczeństwa publicznego został umieszczony w szpitalu na koszt Skarbu Państwa.

§ 14. Za czas urlopu diety nie należą się.

§ 15. Diety wynoszą dziennie:

1) dla funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego, pobierających uposażenie według:

grupy I, II (art. 2 dekretu z dnia 4 sierpnia 1945 r. — Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 186) 250 zł
grupy III, IV, V, VI, VII i VIII. 225 zł
grupy IX, X, XI, XII, XIII i XIV 200 zł,

2) dla oficerów Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Korpusu Ochrony Pogranicza, pobierających uposażenie według stopni wojskowych:

od generałów do kapitanów włącznie 225 zł
od poruczników do nadterminowych st. szeregowych 200 zł.

§ 16. Diety zmniejsza się:

o 35% — jeżeli funkcjonariusz służby bezpieczeństwa publicznego korzysta w czasie podróży służbowej lub delegacji z wyżywienia w stołówce przeznaczonej dla funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego lub pobiera na drogę prowiant według ustalonych norm,

o 15% — jeżeli funkcjonariusz służby bezpieczeństwa publicznego otrzymuje w tym czasie bezpłatne mieszkanie służbowe.

§ 17. Jednostką obliczenia diet jest 24-godzinny okres czasu, liczony od chwili wyjazdu ze zwykłego miejsca służbowego do chwili powrotu do tego miejsca. Jeżeli pobyt poza zwykłym miejscem służbowym trwa dłużej niż 24 godziny, podstawą do obliczenia jest ilość dni kalendarzowych, w czasie których trwał pobyt poza zwykłym miejscem służbowym, przy czym dzień wyjazdu i dzień powrotu liczy się za jedną jednostkę. Pobyt ten określa się przez adnotację na dokumencie podróży przez urzędy lub jednostki wojskowe w miejscu, dokąd skierowany został funkcjonariusz bezpieczeństwa publicznego, o terminie przybycia i wyjazdu z doliczeniem czasu trwania przejazdów. W wyjątkowych przypadkach adnotacje te mogą zastąpić zaświadczenia dyrektorów lub kierowników samodzielnych jednostek organizacyjnych.

§ 18. W razie awansu funkcjonariusza bezpieczeństwa publicznego należą mu się wyższe diety od dnia, od którego służy mu prawo do wyższego uposażenia.

§ 19. W przypadku delegacji wypłaca się całe diety przez pierwsze 2 tygodnie, licząc od dnia następującego po dniu przybycia do miejsca delegacji, przez następne 6 tygodni — diety zmniejszone o 30%, a po upływie tego czasu — zmniejszone o 40%.

§ 20. W razie odbywania podróży służbowej z miejsca delegacji do zwykłego miejsca służbowego diety nie służą za czas trwania pobytu w zwykłym miejscu służbowym.

§ 21. Funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego przyznaje się dodatek do diet (§§ 15, 16, 18, 19), płatny równocześnie w wysokości 10%.

Rozdział 2.

Zwrot kosztów przejazdu.

§ 22. Zwrot kosztów przejazdu obejmuje ceny biletów jazdy koleją, samolotem, samochodem, statkiem oraz koszty przejazdu innymi środkami lokomocji, koszty przewozu bagażu podróznego oraz ryczałt na pokrycie kosztów dojazdu do dworca (stacji, przystani) i z dworca (stacji, przystani).

§ 23. Przy przejazdach należy posługiwać się najtańszym środkiem komunikacji. Użycie droższego środka lokomocji dozwolone jest w przypadkach nagłych, gdy wskutek opóźnienia przyjazdu interes publiczny byłby narażony na szkodę lub jeżeli spowoduje to oszczędność na dietach w rozmiarze przewyższającym koszt użycia droższego środka lokomocji.

§ 24. 1. Funkcjonariuszowi służby bezpieczeństwa publicznego, który użył droższego środka komunikacji, o ile nie był do tego uprawniony, zwraca się koszty przejazdu tylko w wysokości należnej na podstawie niniejszego rozporządzenia.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w przypadku przejazdu klasą, do której użycia funkcjonariusz nie był uprawniony.

§ 25. W razie przeniesienia funkcjonariusza służby bezpieczeństwa publicznego do innej miejscowości członkom jego rodziny służy prawo użycia takiego samego środka komunikacji i w tej samej klasie, co przeniesionemu.

§ 26. 1. Przy przejazdach koleją, samolotem, samochodem, statkiem lub innymi środkami komunikacji zwraca się faktycznie zapłaconą cenę biletów.

2. Osoby, korzystające z ulg w przejazdach państwowych lub zarządzanymi przez państwo środkami komunikacji, otrzymują tylko zwrot ceny ulgowej.

§ 27. 1. Prawo przejazdu II klasą pociągu służy funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego, pobierającym uposażenie według grup I do X oraz oficerom Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Korpusu Ochrony Pogranicza.

2. Prawo przejazdu III klasą pociągu służy osobom nie wymienionym w ust. 1. Jeżeli jednak przejazd pociągiem ma trwać dłużej niż 18 godzin, władza zarządzająca podróż służbową może zezwolić na korzystanie z przejazdu II klasą.

§ 28. 1. Z reguły zwraca się koszt przejazdu pociągiem osobowym. Zwrot kosztów przejazdu pociągiem pośpiesznym następuje tylko wtedy, gdy władza zarządzająca podróż służbową zezwoli na przejazd takim pociągiem.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do zwrotu ceny miejscówki.

3. Jeżeli zaszła potrzeba przejazdu pociągiem pośpiesznym, w którym nie ma III klasy, funkcjonariusz mający prawo do zwrotu kosztów przejazdu tylko III klasą otrzymuje zwrot ceny biletu II klasy.

§ 29. Funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego pobierającym uposażenie według I, II i III grupy oraz generałom Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Korpusu Ochrony Pogranicza służy w przypadku podróży służbowej prawo przejazdu w wozie sypialnym.

§ 30. Zwrot kosztów jazdy samolotem następuje w przypadkach, w których władza zarządzająca podróż służbową ze względu na ważność i nagłość sprawy zezwoli na użycie tego środka komunikacji.

§ 31. Jeżeli na statku znajdują się dwie klasy, zwraca się cenę biletu I klasy tym osobom, które w razie jazdy koleją mają prawo do biletu II klasy, cenę zaś biletu II klasy — tym, którzy w razie jazdy koleją mają prawo do biletu III klasy.

§ 32. 1. Przy przejazdach kołowych, także dokonanych własnym środkiem lokomocji, zwraca się w miejscowościach, w których obowiązują zatwierdzone przez władze taryfy najmu koni lub samochodu, ceny podane w taryfie. W innych miejscowościach zwraca się koszty przejazdu według cen odpowiadających miejscowym stosunkom.

2. Przy wspólnych podróżach kołowych wolno zaliczyć jedną podwodę lub samochód osobowy na 3 osoby. W razie równoczesnego przewozu większej ilości bagażu podróznego, akt i instrumentów lub narzędzi wolno zaliczyć jedną podwodę lub samochód na 2 osoby, a w wyjątkowych przypadkach — na 1 osobę.

§ 33. Jeżeli drogę odbyto w całości lub częściowo pieszo, przyznaje się kwotę 5 zł za każdy kilometr.

§ 34. 1. Zwraca się koszty przewozu koleją, samochodem, statkiem lub innym środkiem komunikacji, z wyłączeniem samolotu, osobistego bagażu podróznego o wadze:

1) do 30 kg — przy podróżach służbowych (komisjach) trwających dłużej niż 14 dni,

2) do 60 kg — przy podróżach służbowych oraz delegacjach trwających dłużej niż 30 dni.

2. Jeżeli do spełnienia czynności urzędowej konieczne jest zabranie ze sobą bagażu służbowego jak: akt, narzędzi, instrumentów — zwraca się wszystkie koszty jego przewozu.

§ 35. 1. Funkcjonariuszowi służby bezpieczeństwa publicznego przyznaje się w gminach miejskich na koszty przejazdu do dworca kole-

jowego, przystani stacji autobusowej lub lotniczej, jak również przejazdu z jednego dworca (przystani, stacji) do drugiego, za każdy dojazd lub odjazd, ryczałt w wysokości 25 zł.

2. W przypadku, gdy podróż służbowa odbywa się do kilku miejscowości, przyznaje się ryczałt za dojazdy w każdej miejscowości.

3. O ile odległość od gmachu urzędu do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej wynosi więcej niż 4 km, można stosować przepis § 32.

4. Ryczałt nie należy się, gdy dojazd odbywa się służbowym środkiem lokomocji.

§ 36. 1. Za czynności komisyjne w miejscowościach położonych bliżej niż 4 km od budynku, w którym mieści się urząd, nie należą się ani koszty podróży ani diety.

2. W razie konieczności przewiezienia bagażu służbowego (§ 34 ust. 2) koszty przewozu zwraca się bez względu na odległość.

§ 37. Przy komisjach miejscowych w miastach mających ponad 50.000 mieszkańców, zwraca się faktycznie poniesione koszty przejazdu, o ile odległość miejsca komisyjnego od gmachu urzędu wynosi więcej niż 4 km. Do przewozu bagażu służbowego stosuje się odpowiednio § 36 ust. 2.

Rozdział 3.

Ryczałt za przeniesienie, zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego.

§ 38. W razie przeniesienia funkcjonariusza służby bezpieczeństwa publicznego z urzędu lub w drodze konkursu do innej miejscowości przyznaje się poza dietami i zwrotem kosztów przejazdu na pokrycie wszystkich wydatków połączonych z przesiedleniem: samotnemu 50%, a utrzymującemu rodzinę 100% jedno-miesięcznego uposażenia.

§ 39. 1. Za podstawę obliczenia ryczałtu określonego w § 38 służy uposażenie za miesiąc, w którym nastąpiło zgłoszenie się do służby w nowym miejscu służbowym.

2. W razie przeniesienia połączonego z awansem za podstawę obliczenia ryczałtu bierze się nowe wyższe uposażenie tylko w tym przypadku, gdy zgłoszenie się na nowym miejscu służbowym nastąpiło w miesiącu, w którym zgodnie z art. 15 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) przeniesiony funkcjonariusz służby bezpieczeństwa publicznego nabył już prawo do otrzymania wyższego uposażenia wskutek awansu.

§ 40. Ryczałt za przeniesienie nie należy się w przypadkach przeniesienia, nie mogącego

wywołać potrzeby przesiedlenia się, jako to: przeniesienia funkcjonariusza służby bezpieczeństwa publicznego lub całego urzędu do miejscowości, w której funkcjonariusz dotychczas mieszkał i skąd dojeżdżał do miejsca służbowego.

§ 41. 1. Przeniesionemu zwraca się ponadto koszty przewozu urządzenia domowego kolejowymi pociągami towarowymi lub statkami towarowymi albo samochodami używanymi w komunikacji państwowej lub pozostającymi pod zarządkiem Państwa.

2. Jeżeli z przyczyn od przeniesionego niezależnych nie może nastąpić przewóz w sposób określony w ust. 1, zwraca się koszty przewozu dokonanego innymi środkami komunikacji, jednak samotnemu tylko koszty przewozu urządzenia jednego pokoju, a utrzymującemu rodzinę — tylko urządzenia jednego pokoju i kuchni. Zwrot kosztów przewozu reszty urządzenia domowego następuje według zasad określonych w ustępie poprzedzającym.

3. Przepisy §§ 23, 24, 26 ust. 2, 38 i 40 stosuje się odpowiednio.

§ 42. W razie przeniesienia na własną prośbę funkcjonariusza służby bezpieczeństwa publicznego nie służą mu żadne należności, mogą one jednak być przyznane w całości lub w części według uznania właściwej władzy naczelnej.

Rozdział 4.

Wypłata należności.

§ 43. 1. Wypłata należności z tytułu podróży służbowych, delegacji i przeniesienia następuje na podstawie rachunku. W rachunku należy określić dokładnie żądane należności i uzasadnić każdą jego pozycję przez szczegółowe przytoczenie okoliczności usprawiedliwiających wydatek oraz dołączyć wszelkie dokumenty, dotyczące sum wydatkowanych jako to: kupon uprawniający do zajęcia miejsca w wagonie sypialnym lub w samolocie, list przewozowy, dotyczący przewozu urządzenia domowego.

2. Jeżeli użycie droższego środka komunikacji lub przejazdu groźszą klasą zależy od zezwolenia władzy zarządzającej podróż (§§ 27 ust. 3, 28 ust. 1, 30, 55 ust. 2), zezwolenie to powinno być potwierdzone na rachunku kosztów lub w dołączonym do niego dokumencie.

3. O ile uzyskanie dokumentu, dotyczącego wydatku na kwotę nie przekraczającą 100 zł, natrafia na znaczne trudności, wydatek ten można uznać i bez dołączenia dokumentu, usprawiedliwiającego wydatek. W tym przypadku funkcjonariusz bezpieczeństwa publicznego dołącza do rachunku własnoręczne oświadczenie o dokonany wydatek i powodach uzasadniających trudność uzyskania dokumentu.

§ 44. W razie wątpliwości co do prawdziwości lub ścisłości okoliczności, przytoczonych

w samym rachunku lub w załącznikach, należy celem usunięcia tych wątpliwości przeprowadzić stosowne dochodzenie.

§ 45. Wypłata diet i kosztów przejazdu członków rodziny przeniesionego następuje dopiero po udowodnieniu, że członkowie rodziny rzeczywiście przybyli do nowego miejsca służbowego.

§ 46. 1. Wszelkie rachunki diet i kosztów przejazdu z tytułu podróży służbowych, delegacji i przeniesień powinny być przedstawione w terminie 14 dni, licząc od następnego dnia po odbyciu podróży służbowej, delegacji lub przeniesienia, rachunki zaś kosztów przewozu urządzenia domowego — w terminie 14 dni, licząc od następnego dnia po dokonaniu przewozu urządzenia domowego.

2. Koszty wspólnej podróży kołowej podaje w rachunku osoba, której służą wyższe diety.

3. Rachunki delegacji trwających dłużej niż 30 dni należy przedstawić za każdy miesiąc kalendarzowy z dołu w ciągu pierwszych 8 dni następnego miesiąca kalendarzowego.

§ 47. Każdy rachunek kosztów podróży służbowej musi być opatrzony klauzulą władzy zarządzającej podróż lub przełożonej władzy służbowej, stwierdzającej konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków komunikacji.

§ 48. 1. W przypadkach podróży służbowej lub delegacji diety i zwrot kosztów podróży powinna wypłacać ta władza, która zarządziła podróż służbową lub delegację.

2. W przypadkach przeniesień wszelkie należności z tego tytułu wypłaca ten urząd, do którego funkcjonariusz służby bezpieczeństwa publicznego został przeniesiony. Jednak zaliczkę na powyższe koszty przeniesiony może uzyskać z urzędu, z którego został przeniesiony.

§ 49. 1. Funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego, udającym się w podróż służbową, służy prawo do zaliczki nie przekraczającej przypuszczalnych kosztów przejazdu i należnych diet.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do należności z tytułu delegacji i przeniesienia oraz często powtarzających się komisji miejscowych.

3. Władza zarządzająca podróż służbową kilku osób, które mają odbywać ją razem i w tym samym celu, może wydać zaliczkę do rąk jednej z tych osób. W tym przypadku funkcjonariusz służby bezpieczeństwa publicznego odbierający zaliczkę odpowiada za prawidłowe jej użycie i on jest obowiązany przedstawić rachunek.

§ 50. W przypadkach, w których podróże służbowe trwają dłuższy okres czasu lub stale się powtarzają, Minister Bezpieczeństwa Publicznego może przyznać za zgodą Ministra Skarbu, zamiast kosztów przejazdu i diet, ryczałt płatny z góry wraz z uposażeniem.

D z i a ł III.

Należności za podróże służbowe i delegacje poza granicami kraju.

§ 51. Należności uregulowane w dziale niniejszym służą w czasie podróży za granicą od chwili przejazdu przez granicę do chwili powrotu do kraju.

§ 52. Do należności z tytułu podróży służbowych, delegacji i przeniesień za granicę stosuje się odpowiednie przepisy działu II, o ile przepisy poniższe nie stanowią inaczej.

§ 53. Wysokość diet ustala Minister Skarbu na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych oraz Ministra Żeglugi i Handlu Zagranicznego.

§ 54. Przepis § 13 stosuje się odpowiednio także do podróży pozostającej w związku z przeniesieniem do innej miejscowości.

§ 55. 1. Prawo przejazdu I klasą pociągu służy funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego, pobierającym uposażenie według grup I do III i generałom Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Korpusu Ochrony Pogranicza.

2. Przy przejazdach liniami kolejowymi Związku Socjalistycznych Republik Rad osoby, które mają prawo przejazdu koleją w I klasie, uprawnione są do korzystania z t. zw. miękkiego miejsca.

3. Funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego nie wymienionym w ust. 2 służy prawo do zwrotu ceny t. zw. twardego miejsca. Jeżeli jednak podróż koleją trwa w jedną stronę dłużej niż 24 godziny władza zarządzająca podróż służbową może zezwolić na korzystanie z t. zw. miękkiego miejsca.

§ 56. O ile opłacono bilet okrętowy z utrzymaniem, zwraca się cenę całego biletu, natomiast za czas podróży na okręcie służy 25% diet.

D z i a ł IV.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 57. Minister Skarbu może do dnia 31 grudnia 1946 r. w miarę poprawy sytuacji gospodarczej w kraju obniżyć w drodze rozporządzenia wysokość diet (§ 15), kosztów przejazdu do i z dworca (§ 35) oraz kosztów podróży odbytej pieszo (§ 33).

§ 58. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego oraz Ministrowi Skarbu.

§ 59. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 15 stycznia 1946 r.

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:

Stanisław Radkiewicz

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

80

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 lutego 1946 r.

o wprowadzeniu publicznej gospodarki lokalami w mieście Gdyni.

Na podstawie art. 2 ust. 2 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 4, poz. 27) zarządza się, co następuje:

§ 1. Publiczną gospodarkę lokalami w pełnym zakresie, przewidzianym w dekreście z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 4, poz. 27), wprowadza się w mieście Gdyni województwa gdańskiego.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrom: Administracji Publicznej, Sprawiedliwości i Odbudowy oraz innym ministrom, każdemu w zakresie jego działania.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Prezes Rady Ministrów:

Władysław Gomułka

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

Minister Odbudowy:

Michał Kaczorowski